WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (piąta izba)
z dnia 19 kwietnia 2005 r. *

W sprawach połączonych T-380/02 i T-128/03

Success-Marketing Unternehmensberatungsgesellschaft mbH, z siedzibą w Linz (Austria), reprezentowana przez adwokatów G. Secklehnera oraz C. Ofnera, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), reprezentowanemu przez J. Weberndörfera oraz G. Schneidera, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

* Język postępowania: niemiecki.

w której drugą stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą OHIM, występującą przed Sądem w charakterze interwenienta w sprawie T-128/03, jest:

Chipita International SA, z siedzibą w Atenach (Grecja), reprezentowana przez adwokata P. Hoffmanna,

mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 26 września 2002 r. (sprawa R 26/2001-1), mocą której odrzucony został wniosek skarżącej o przywrócenie terminu, oraz decyzji pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 13 lutego 2003 r. lub decyzji z dnia 13 marca 2003 r. (sprawa R 1124/2000-1) dotyczących postępowania w sprawie sprzeciwu między Success-Marketing Unternehmensberatungsgesellschaft mbH a Chipita International SA,

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (piąta izba),

w składzie: M. Vilaras, prezes, M.E. Martins Ribeiro i K. Jürimäe, sędziowie,

sekretarz: I. Natsinas, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 14 grudnia 2004 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

1 Rozporządzenie (WE) Rady nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1), z późniejszymi zmianami, zawiera następujące przepisy:

„Artykuł 59

Termin i forma odwołania

Odwołanie wnosi się na piśmie do Urzędu, w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia decyzji, której odwołanie dotyczy. Odwołanie uważa się za wniesione z chwilą uiszczenia opłaty. Pisemne stanowisko przedstawiające podstawy odwołania wnosi się w terminie czterech miesięcy od daty zawiadomienia o decyzji.

[...]

Artykuł 77

[...] [Doręczenie]

Urząd [...] [doręcza] z urzędu zainteresowany[m] [...] wszystki[e] decyzj[e] i wezwania oraz [...] zawiadomienia lub inn[e] komunikat[y], od których zaczyna [...] [biec] termin, lub [...] które [...] [doręcza się] zainteresowany[m] [...] na mocy innych przepisów niniejszego rozporządzenia lub rozporządzenia wykonawczego, lub [...] których [...] [doręczenie] zostało zarządzone przez Prezesa Urzędu.

Artykuł 78

Przywrócenie [...] [terminu]

1. Zgłaszając[emu] lub właściciel[owi] wspólnotowego znaku towarowego lub każd [ej] inn[ej] stron[ie] w postępowaniu przed Urzędem, która, mimo zachowania należytej staranności wymaganej przez okoliczności, nie była w stanie dotrzymać terminu względem Urzędu moż[na], na wniosek, [...] przywróc[ić] [jej] prawa, jeżeli dane uchybienie miało bezpośredni wpływ, na mocy przepisów niniejszego rozporządzenia, na utratę prawa lub środków odwoławczych.

2. Wniosek składa się na piśmie w terminie dwóch miesięcy od ustania przyczyn niedotrzymania terminu. Zaniechana czynność musi być dokonana w tym terminie. Wniosek jest dopuszczalny jedynie w terminie jednego roku od upływu niedotrzymanego terminu. W przypadku niezłożenia wniosku o przedłużenie rejestracji lub nieuiszczenia opłaty za przedłużenie, dodatkowy termin sześciu miesięcy przewidziany w art. 47 ust. 3 zdanie trzecie, odejmuje się od terminu jednego roku.

[...]

4. Instancja właściwa do orzekania w sprawie zaniechanej czynności orzeka na podstawie wniosku.

[...]"

2 Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego zawiera następujące przepisy:

„Zasada 49

Odrzucenie odwołania z powodu niedopuszczalności

1. Jeżeli odwołanie nie jest zgodne z art. 57, 58 oraz 59 rozporządzenia i zasadą 48 ust. 1 lit. c), Izba Odwoławcza odrzuca je z powodu niedopuszczalności, chyba że braki zostaną usunięte przed upływem odpowiedniego terminu ustanowionego w art. 59 rozporządzenia.

[...]

3. Jeżeli opłata za odwołanie została uiszczona po upływie terminu wniesienia odwołania na podstawie art. 59 rozporządzenia, odwołanie uważa się za niewniesione, a opłatę za odwołanie zwraca się skarżącemu.

[...]

Zasada 61

Przepisy ogólne dotyczące [...] [doręczeń]

1. W postępowaniu przed Urzędem wszelkie [...][doręczenia] dokonywane przez Urząd mają formę dokumentu oryginalnego, jego kopii uwierzytelnionej przez lub opatrzonej pieczęcią Urzędu, lub formę komputerowego wydruku opatrzonego pieczęcią. Kopie dokumentów pochodzących od stron nie wymagają takiego uwierzytelnienia.

2.[...] [Doręczenia] dokonuje się:

a) pocztą zgodnie z zasadą 62;

b) przez doręczenie do rąk własnych zgodnie z zasadą 63;

c) przez złożenie w skrytce pocztowej w Urzędzie zgodnie z zasadą 64;

d) przez przesłanie faksem lub innym środkiem [...] [komunikacji] zgodnie z zasadą 65;

e) przez publiczne[...] [ogłoszenie] zgodnie z zasadą 66.

Zasada 62

[...][Doręczenie] pocztą

1. [...] [D]ecyzj[e], od których przysługuje odwołanie w określonym terminie, wezwania [...] do stawienia się i inn[e] dokument[y] określon[e] przez Prezesa Urzędu, [...] [doręcza] się listem poleconym z potwierdzeniem odbioru. [...] [D] ecyzje i powiadomienia, które [...] [powodują] bieg inne[go] termin[u] [...] [doręcza] się listem poleconym, chyba że Prezes Urzędu postanowi inaczej. Wszystkie pozostałe powiadomienia wysyła się zwykłym listem.

[...]

Zasada 65

[...][Doręczenie] faksem lub innym środkiem [...] [komunikacji]

1. [...] [Doręczenie] faksem odbywa się poprzez przekazanie albo oryginału, albo kopii, jak przewidziano w zasadzie 61 ust. 1 [...]. Warunki tego przekazania określa Prezes Urzędu.

[...]

Zasada 68

Nieprawidłowości w [...][doręczeniu]

W przypadku gdy dokument dotarł do adresata, a OHIM nie jest w stanie udowodnić, że [...] został on należycie [...] [doręczony] lub jeżeli przepisy odnoszące się do jego [...] [doręczenia] nie były przestrzegane, dokument uważa się za doręczony z datą ustaloną przez OHIM jako data [...][odbioru].

[...]"

Okoliczności powstania sporu

3 W dniu 16 września 1997 r. skarżąca dokonała zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego w Urzędzie Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), zwanym dalej „OHIM", na podstawie rozporządzenia nr 40/94. W specjalnym formularzu znajdowały się między innymi dane pełnomocnika skarżącej wraz ze wskazaniem numeru jego faksu.

4 Znak towarowy dla towarów i usług należących do klasy 11, 30, 35, 37 i 42 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., zrewidowanego i zmienionego, o którego rejestrację wniesiono, jest oznaczeniem słownym PAN & CO.

5 Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego zostało opublikowane w *Biuletynie Wspólnotowych Znaków Towarowych nr* 54/98 z dnia 20 lipca 1998 r.

6 W dniu 19 października 1998 r. Chipita International SA (zwana dalej „interwenientem") wniosła na podstawie art. 42 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94 sprzeciw wobec rejestracji znaku towarowego, któremu nadano numer B 92 413. Na poparcie sprzeciwu powołała się na niebezpieczeństwo wprowadzenia w błąd, o którym mowa w art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenie nr 40/94, pomiędzy zgłoszonym znakiem towarowym a wspólnotowym znakiem towarowym interwenienta. Ten ostatni, dla którego dokonano zgłoszenia w dniu 30 sierpnia 1996 r. dla towarów należących do klasy 30, wygląda następująco:

7 Sprzeciw był wyłącznie skierowany przeciwko rejestracji oznaczenia słownego PAN & CO w odniesieniu do towarów ze wspomnianej wyżej klasy.

8 Decyzją nr 799/1999 z dnia 22 września 1999 r. Wydział Sprzeciwów oddalił wniosek skarżącej o rejestrację towarów objętych sprzeciwem, ale jedynie w odniesieniu do towarów należących do klasy 30 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego.

9 Faksem z dnia 21 lutego 2000 r. OHIM zażądał od skarżącej uiszczenia opłaty rejestracyjnej.

10 W następstwie rozmowy telefonicznej pomiędzy urzędnikiem OHIM a pełnomocnikiem skarżącej decyzja Wydziału Sprzeciwów z dnia 22 września 1999 r. została przesłana pełnomocnikowi pocztą elektroniczną w dniu 25 kwietnia 2000 r.

11 Pismem z dnia 23 czerwca 2000 r., które OHIM otrzymał w dniu 26 czerwca, skarżąca złożyła wniosek o przywrócenie terminu zgodnie z art. 78 rozporządzenia nr 40/94 oraz wniosek o dostęp do akt oraz o zwrot poniesionych przez nią kosztów.

12 Na poparcie swojego wniosku o przywrócenie terminu skarżąca podnosi, że nie była poinformowana przez OHIM o postępowaniu w sprawie sprzeciwu numer B 92 413 i że dowiedziała się o nim dopiero w chwili, gdy OHIM zażądał uiszczenia opłaty rejestracyjnej. W tej sytuacji nie była zatem w stanie zachować terminu wyznaczonego do przedstawienia uwag w przedmiocie sprzeciwu wobec zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego oraz terminu do wniesienia odwołania od decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 22 września 1999 r. Zażądała ona przywrócenia jej praw, jakimi dysponowała w postępowaniu na rok przed złożeniem wniosku o przywrócenie terminu, oraz przedstawiła w załączniku do tego wniosku uwagi w przedmiocie sprzeciwu wniesionego przez interwenienta.

13 W tym samym piśmie skarżąca zażądała także, aby na wypadek gdyby OHIM stwierdził, że niemożliwe jest przywrócenie jej terminu, owe uwagi uznano za odwołanie od decyzji Wydziału Sprzeciwów nr 799/1999 z dnia 22 września 1999 r. i dołączyła czek w celu uregulowania opłaty za odwołanie.

14 W decyzji nr 2480/2000 z dnia 25 października 2000 r. Wydział Sprzeciwów uznał, że na mocy art. 78 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 nie jest właściwy do rozpoznania wniosku o przywrócenie terminu, ponieważ dotyczył on niezachowania terminu do wniesienia odwołania od wydanej przez niego decyzji z dnia 22 września 1999 r. Dodatkowo odrzucił on wniosek jako niedopuszczalny, ponieważ został on złożony

ponad rok od upływu, w dniu 6 lutego 1999 r., niedotrzymanego terminu, to znaczy trzymiesięcznego terminu wyznaczonego skarżącej przez OHIM w powiadomieniu z dnia 6 listopada 1998 r. do złożenia uwag w przedmiocie sprzeciwu. Stwierdził on także, że wniosek był w każdym razie bezzasadny, ponieważ pisma dotyczące postępowania w sprawie sprzeciwu B 92 413 zostały należycie przesłane skarżącej.

15 Pismem z dnia 29 listopada 2000 r. OHIM poinformował skarżącą, że jej wniosek z dnia 23 czerwca 2000 r. zostanie również potraktowany jako odwołanie od decyzji Wydziału Sprzeciwów nr 799/1999 z dnia 22 września 1999 r. (sprawa R 1124/2000-1).

16 W dniu 2 stycznia 2001 r. skarżąca wniosła do OHIM, na podstawie art. 59 rozporządzenia nr 40/94, odwołanie od decyzji Wydziału Sprzeciwów nr 2480/2000 z dnia 25 października 2000 r. (sprawa R 26/2001-1).

17 W dniu 2 sierpnia 2002 r. OHIM wezwał skarżącą do przedstawienia uwag w sprawie pochodzących z telefaksu raportów o prawidłowym przesłaniu powiadomienia z dnia 6 listopada 1998 r. informującego o sprzeciwie i wzywającego do przedstawienia uwag w przedmiocie sprzeciwu w terminie trzech miesięcy oraz decyzji nr 799/1999 Wydziału Sprzeciwów z dnia 22 września 1999 r. Skarżąca spełniła to żądanie w piśmie z dnia 2 października 2002 r.

18 Decyzją z dnia 26 września 2002 r. pierwsza Izba Odwoławcza odrzuciła odwołanie skarżącej od decyzji Wydziału Sprzeciwów nr 2480/2000 z dnia 25 października 2000 r., ponieważ wniosek o przywrócenie terminu nie został złożony w przepisanym w rozporządzeniu nr 40/94 terminie.

19 Decyzja Izby Odwoławczej przesłana została do wiadomości skarżącej najpierw faksem w dniu 2 października 2002 r., a następnie została doręczona jej pełnomocnikowi listem poleconym za potwierdzeniem odbioru, które zostało należycie podpisane w dniu 10 października 2002 r.

20 Decyzją z dnia 13 lutego 2003 r., doręczoną skarżącej w dniu 19 lutego, pierwsza Izba Odwoławcza odrzuciła odwołanie wniesione przez skarżącą od decyzji Wydziału Sprzeciwów nr 799/1999 z dnia 22 września 1999 r. z powodu nie wniesienia tego odwołania w terminie przepisanym w art. 59 rozporządzenia nr 40/94, który upłynął w dniu 22 listopada 1999 r.

21 Decyzją z dnia 13 marca 2003 r., doręczoną skarżącej w dniu 24 marca 2003 r., pierwsza Izba Odwoławcza sprostowała wspomnianą decyzję, stwierdzając w szczególności, że sporne odwołanie uznano na podstawie zasady 49 ust. 3 rozporządzenia nr 2868/95 za nie wniesione.

Przebieg postępowania i żądania stron

22 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniu 18 grudnia 2002 r. i 18 kwietnia 2003 r., wpisanymi do rejestru i oznaczonymi odpowiednio sygnaturami T-380/02 i T-128/03, skarżąca wniosła niniejsze skargi.

23 OHIM złożył w sekretariacie Sądu odpowiedź na skargę w sprawie T-380/02 w dniu 15 lipca 2003, a w sprawie T-128/03 w dniu 11 września 2003 r.

24 W dniu 18 sierpnia 2003 r. interwenient złożył odpowiedź na skargę w sprawie T-128/03, w której wniósł o zawieszenie postępowania do czasu wydania wyroku w sprawie T-380/02. Skarżąca i OHIM sprzeciwiły się temu wnioskowi i opowiedziały się za połączeniem obu tych spraw.

25 Postanowieniem prezesa czwartej izby Sądu sprawy T-380/02 i T-128/03 zostały połączone do celów procedury ustnej oraz do wydania wyroku, zgodnie z art. 50 regulaminu Sądu.

26 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd postanowił otworzyć procedurę ustną i w ramach środków organizacji postępowania wezwał strony do odpowiedzi na pewne pytania oraz do przedstawienia dokumentów, co też strony uczyniły w wyznaczonym terminie.

27 Skarżąca i OHIM zostały wysłuchane oraz udzieliły odpowiedzi na pytania Sądu na rozprawie w dniu 14 grudnia 2004 r.

28 Podczas rozprawy skarżąca zaznaczyła, że w sprawie T-380/02 wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Izby Odwoławczej z dnia 26 września 2002 r., a nie z dnia 2 października 2002 r., jak błędnie wskazała w swojej skardze. OHIM nie przedstawił w tej kwestii żadnych uwag.

29 W sprawie T-380/02 skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Izby Odwoławczej z dnia 26 września 2002 r.;

— nakazanie pozwanej „przywrócenia terminu";

— obciążenie OHIM wszystkimi kosztami.

30 W sprawie T-128/03 skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Izby Odwoławczej z dnia 13 lutego 2003 r. lub decyzji Izby Odwoławczej z dnia 13 marca 2003 r.;

— obciążenie OHIM wszystkimi kosztami.

31 W obu sprawach OHIM wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżącej kosztami.

Co do prawa

Argumenty stron

Sprawa T-380/02

32 Skarżąca wyjaśnia na wstępie, że po otrzymaniu w dniu 21 lutego 2000 r. wezwania OHIM do uiszczenia opłaty rejestracyjnej, zauważyła, że w wezwaniu brakuje jednej klasy towarów. Podnosi, że po złożeniu wniosków o udzielenie wyjaśnień OHIM skierował do niej pocztą elektroniczną, w dniu 25 kwietnia 2000 r., decyzję Wydziału Sprzeciwów nr 799/1999 z dnia 22 września 1999 r., co pozwoliło jej dowiedzieć się o istnieniu sprzeciwu wobec rejestracji przez nią znaku towarowego.

33 Skarżąca twierdzi, że dowiedziała się o toczącym się postępowaniu w sprawie sprzeciwu, czytając decyzję Wydziału Sprzeciwów z dnia 25 października 2000 r., która wspominała o czterech dokumentach, które miał przesłać jej OHIM, a mianowicie o:

— faksie z dnia 6 listopada 1998 r. informującym o sprzeciwie i wyznaczeniu trzymiesięcznego, a więc upływającego w dniu 6 lutego 1999 r., terminu do przedstawienia uwag;

— faksie z dnia 3 czerwca 1999 r. informującym, że wcześniejszy znak towarowy, na który powołano się w sprzeciwie, został w międzyczasie wpisany do rejestru wspólnotowych znaków towarowych i że decyzja zostanie wydana wyłącznie na podstawie posiadanych dowodów;

— faksie z dnia 22 września 1999 r. informującym o decyzji Wydziału Sprzeciwów nr 799/1999 z tego samego dnia;

— faksie z dnia 11 stycznia 2000 r. informującym o wejściu w życie decyzji, o której powyżej mowa, i wyznaczeniu trzymiesięcznego terminu do złożenia wniosku o częściową zmianę zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego.

34 Tymczasem, zdaniem skarżącej, żaden z tych dokumentów nie dotarł do jej pełnomocnika, którego wewnętrzna organizacja wyklucza jakąkolwiek możliwość zagubienia wszystkich czterech dokumentów. Skarżąca została w ten sposób pozbawiona prawa do złożenia wyjaśnień, ponieważ nie miała możliwości skontaktowania się z interwenientem wtedy, gdy możliwa była jeszcze ugoda, prawa do przedstawienia uwag lub prawa do wniesienia w przepisanym terminie odwołania od decyzji Wydziału Sprzeciwów nr 799/1999. Skarżąca podnosi, że w tych okolicznościach oraz mimo zachowania przez nią należytej staranności wymaganej przez okoliczności, pozbawiona została możliwości zachowania terminów wyznaczonych przez OHIM i dlatego uzasadnione jest przywrócenie terminu.

35 Skarżąca wskazuje, że właśnie z powodu braku wiedzy w przedmiocie stanu postępowania w sprawie sprzeciwu wniosła ona do OHIM o przywrócenie jej praw, jakimi dysponowała w postępowaniu na rok przed złożeniem wniosku o przywrócenie terminu.

36 Skarżąca podnosi dalej, że nie można przychylić się do tezy OHIM, zgodnie z którą terminy, w jakich możliwe było zakwestionowanie sprzeciwu, upłynęły ponad rok przed złożeniem wniosku o przywrócenie stanu terminu.

37 W związku z tym skarżąca zwraca uwagę, że w dniu 26 czerwca 1999 r., czyli rok przed złożeniem wspomnianego wniosku, OHIM nie orzekł jeszcze w sprawie sprzeciwu i że dopiero decyzja właściwego wydziału zakończyła postępowanie w sprawie sprzeciwu. Twierdzi, że aż do momentu wydania tej decyzji biegły terminy, rozumiane jako „okresy" lub „odcinki czasu", przed których upływem mogłaby ona dokonać czynności procesowych takich jak złożenie wniosku o zawieszenie postępowania w sprawie sprzeciwu, wycofanie wniosku o rejestrację lub ograniczenie tego wniosku, jeśli chodzi o towary lub usługi, lub mogłaby zawrzeć ugodę ze stroną przeciwną. W tych okolicznościach, zdaniem skarżącej, należało przywrócić termin, mając na uwadze, że utraciła ona również możliwość skorzystania z prawa do wniesienia odwołania na decyzję Wydziału Sprzeciwów.

38 Skarżąca utrzymuje dalej, że OHIM nie dowiódł, iż rzeczywiście doręczył jej pełnomocnikowi cztery sporne dokumenty, ponieważ przedstawienie dwóch raportów transmisji jest niewystarczające ze względu na możliwe usterki w transmisji faksu. Wskazuje, że ogólnie raporty faksów, a w szczególności raporty OHIM, nie są w żadnym razie odpowiednie, aby dowieść doręczenia. W tych okolicznościach wąska wykładnia art. 78 rozporządzenia nr 40/94 zastosowana przez Izbę Odwoławczą uniemożliwia przywrócenie terminu w tym sensie, że gdy nie doszło do doręczenia żadnego dokumentu, przywrócenie terminu nie jest nigdy możliwe, ponieważ w takiej sytuacji żaden termin nie rozpoczyna biegu.

39 Skarżąca zwraca wreszcie uwagę, że Wydział Sprzeciwów nie orzekł w swojej decyzji z dnia 25 października 2000 r. w przedmiocie przywrócenia terminu do wniesienia odwołania, który upłynął, i wskazuje, że zwróciła się na piśmie do OHIM w dniu 22 listopada 2000 r., aby ten orzekł w przedmiocie tej części wniosku.

40 OHIM twierdzi, że Izba Odwoławcza słusznie odrzuciła wniosek o przywrócenie terminu na podstawie art. 78 ust. 2 zdanie trzecie rozporządzenia 40/94, ponieważ wniosek ten został złożony ponad rok od upływu, w dniu 6 lutego 1999 r., niedotrzymanego terminu.

Sprawa T-128/03

41 Skarżąca na poparcie swojej skargi o stwierdzenie nieważności decyzji podnosi zasadniczo trzy zarzuty.

42 Po pierwsze, zarzuca ona Izbie Odwoławczej, że dokonała istotnej zmiany zarówno uzasadnienia, jak i rozstrzygnięcia pierwotnej decyzji z dnia 13 lutego 2003 r., niezgodne z zasadą 53 rozporządzenia nr 2868/95, która zezwala jedynie na poprawianie oczywistych pomyłek. Poprawienie pomyłek przez Izbę Odwoławczą należy z punktu widzenia prawnego uznać za czynność nieważną.

43 Po drugie skarżąca twierdzi, że OHIM nie dokonał prawidłowo doręczenia swoich powiadomień i decyzji.

44 W trakcie rozprawy skarżąca zaznaczyła, że OHIM nie miał pełnej swobody wyboru sposobów doręczenia, które wymienione są w ramach zasady 61 ust. 2 rozporządzenia nr 2868/95, i że powinien był w niniejszej sprawie zastosować się do zasady 62 ust. 1 tego rozporządzenia, która przewiduje doręczenie przez pocztę.

45 Skarżąca wskazuje, że jako dowód doręczenia czterech dokumentów wymienionych powyżej w pkt 33, których nigdy nie otrzymała, OHIM przedstawia raporty transmisji faksów, które w żadnym wypadku nie mogą dowodzić prawidłowego i dokonanego w należytej formie doręczenia. W tym przypadku są to jedynie okoliczności, które wskazują na doręczenie.

46 Ponadto, zdaniem skarżącej, jeden z tych raportów dotyczący powiadomienia z dnia 6 listopada 1998 r., informującego o wniesieniu sprzeciwu wobec rejestracji wspólnotowego znaku towarowego, jest oczywiście nieprawidłowy, ponieważ nie zawiera on numeru kierunkowego do Austrii. Wzmianka „OK" znajdująca się w tym raporcie świadczy o tym, że potwierdzenie prawidłowego nadania faksu może być dostarczone nawet w przypadku błędu w przesłaniu faksu. Skarżąca zwraca uwagę, że w decyzji z dnia 13 lutego 2003 r. Izba Odwoławcza nie nawiązuje do spornego raportu, lecz bada jedynie ten, który potwierdza przesłanie decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 22 września 1999 r.

47 Skarżąca podkreśla, że w każdym razie doświadczenie pokazuje, że możliwe jest uzyskanie raportu potwierdzającego nadanie faksu, mimo że faks nigdy nie dotarł do miejsca przeznaczenia.

48 Z drugiej strony, skarżąca twierdzi, że analiza praktyk zarówno różnych krajowych urzędów, jak i Europejskiego Urzędu Patentowego wskazuje, że wysłanie oficjalnych powiadomień pocztą lub faksem posiadającym dodatkowe zabezpieczenia, a przynajmniej tych, które skutkują rozpoczęciem biegu terminu, odpowiada nie tylko europejskim, ale także międzynarodowym normom prawnym. Jeśli dokument jest wysłany wyłącznie faksem, nie można w żadnym wypadku przedstawić dowodu prawidłowego doręczenia.

49 Po trzecie, skarżąca powołuje się zasadniczo na naruszenie prawa do obrony, ponieważ do tej pory nie udostępniono jej akt postępowania w sprawie sprzeciwu, czego zażądała w dniu 12 lipca 2002 r.

50 OHIM wnosi o oddalenie wszystkich zarzutów podniesionych przez skarżącą jako bezzasadnych.

51 Interwenient uważa, że słusznie Izba Odwoławcza stwierdziła w decyzji z dnia 13 lutego 2003 r., iż istniejące wskazówki są wystarczające, aby dowieść, że decyzja Wydziału Sprzeciwów z dnia 22 września 1999 r. rzeczywiście została skarżącej doręczona w tym samym dniu, a ponadto, iż odwołanie wniesione od tej decyzji jest w związku z tym niedopuszczalne.

52 Interwenient zwraca uwagę, że skarżąca nie przedstawiła materiałów, a w szczególności kopii zestawień nadanych i otrzymanych faksów, które umożliwiłyby obalenie prawdziwości twierdzenia, iż wspomniane doręczenie miało miejsce.

Ocena Sądu

53 Bezsporne jest, że zarówno wniosek o przywrócenie terminu, jak i odwołanie od decyzji Wydziału Sprzeciwów nr 799/1999 z dnia 22 września 1999 r., uwzględniającej sprzeciw wobec rejestracji wspólnotowego znaku towarowego, zostały odrzucone, ponieważ nie zostały wniesione w przepisanych w tym celu terminach. W istocie OHIM uznał, że sporne terminy rozpoczęły bieg z chwilą doręczenia skarżącej za pośrednictwem faksu powiadomienia z dnia 6 listopada 1998 r. informującego ją o wniesieniu sprzeciwu wobec rejestracji przez nią znaku towarowego i o trzymiesięcznym terminie do ewentualnego przedstawienia uwag oraz decyzji Wydziału Sprzeciwów nr 799/1999 z dnia 22 września 1999 r., do której dołączono pismo z informacją, iż decyzja ta może zostać zaskarżona w terminie dwóch miesięcy od daty jej doręczenia.

54 Skarżąca twierdzi, iż nie otrzymała żadnego ze wspomnianych faksów oraz ponadto że OHIM powinien był zastosować się do zasady 62 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95, która przewiduje doręczenie przez pocztę. Uważa ona, że raporty transmisji faksów nie mogą stanowić dowodu na okoliczność prawidłowego i dokonanego w należytej formie doręczenia, które jako jedyne może skutkować rozpoczęciem biegu terminów.

55 W tym względzie przypomnieć należy, że moc dowodowa faksu zależy zarazem od stopnia formalizmu, któremu musi odpowiadać akt prawny zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami, jak i od okoliczności, w jakich nastąpiło przesłanie, przy czym wskazać należy, że co do zasady przesłanie faksem nie umniejsza w żaden sposób wiążących skutków prawnych aktu. Jeśli mające zastosowanie przepisy stawiają wymóg szczególnego formalizmu w stosunku do niektórych aktów, należy zbadać, czy przesłanie tych aktów faksem jest zgodne z tymi przepisami (wyrok Trybunału z dnia 18 czerwca 2002 r. w sprawie C-398/00 Hiszpania przeciwko Komisji, Rec. str . I-5643, pkt 21 i 22).

56 W niniejszym przypadku zasada 61 ust. 2 rozporządzenia nr 2868/95 wymienia różne możliwe sposoby doręczenia decyzji i powiadomień OHIM, wśród których znajduje się faks. Każdy z tych sposobów doręczenia jest regulowany szczególnym przepisem, który określa jego warunki i zasady.

57 W ten sposób doręczenie poprzez publiczne ogłoszenie w *Biuletynie Wspólnotowych Znaków Towarowych*, o którym mowa w zasadzie 66 rozporządzenia nr 2868/95, może nastąpić jedynie wtedy, gdy określenie adresu odbiorcy jest niemożliwe lub jeżeli doręczenie zgodnie z zasadą 62 ust. 1 okazało się niemożliwe nawet po drugiej próbie ze strony OHIM. Doręczenie adresatowi dokumentu poprzez złożenie go do skrzynki pocztowej, o którym mowa w zasadzie 64 rozporządzenia 2868/95 zakłada oczywiście, że adresat dysponuje taką skrzynką, do której dokument ten zostanie złożony celem doręczenia.

58 Jeśli chodzi z kolei o doręczenie za pośrednictwem faksu, zasada 65 rozporządzenia nr 2868/95 stanowi, że następuje ono, jak przewidziano w zasadzie 61 ust. 1, poprzez przesłanie oryginału albo kopii dokumentu, który „ma być doręczony". To ogólne sformułowanie oznacza, że ów sposób doręczenia może zostać zastosowany bez względu na rodzaj dokumentu podlegającego doręczeniu. Dodatkowym argumentem przemawiającym za takim wnioskiem jest treść art. 1 decyzji prezesa OHIM EX-97-1 z dnia 1 kwietnia 1997 r. określającej sposób, w jaki podaje się nazwę instancji lub wydziału OHIM oraz nazwisko urzędnika lub odpowiedzialnych urzędników, „gdy decyzja, powiadomienie lub zawiadomienie [OHIM] jest przesyłane faksem". Przekazanie faksem może dotyczyć zatem każdej decyzji lub powiadomienia OHIM.

59 Jeśli chodzi o doręczenie przez pocztę, zasada 62 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95 przewiduje różny sposób postępowania w zależności od charakteru aktu, który podlega doręczeniu. Należy przypomnieć, że zgodnie z tą zasadą decyzje, od których przysługuje odwołanie w określonym terminie, wezwania do stawienia się i inne dokumenty określone przez prezesa OHIM, doręcza się listem poleconym z potwierdzeniem odbioru. Decyzje i powiadomienia, które powodują bieg innego terminu, doręcza się listem poleconym, chyba że prezes OHIM postanowi inaczej. Wszystkie pozostałe powiadomienia wysyła się zwykłym listem.

60 Z treści tej zasady dotyczącej wszystkich aktów, które mogą być doręczone przez OHIM, wynika, że opisane tam sposoby stosuje się jedynie wtedy, gdy postanowiono dokonać doręczenia przez pocztę. Nie można twierdzić, nie pozbawiając przy tym pełnej skuteczności innych sposobów doręczenia wymienionych w zasadzie 61 ust. 2 tego rozporządzenia, z wyjątkiem doręczenia poprzez publiczne ogłoszenie w *Biuletynie Wspólnotowych Znaków Towarowych*, że OHIM ma obowiązek dokonywać wyłącznie przez pocztę doręczeń decyzji, od których przysługuje odwołanie w określonym terminie, i powiadomień, które powodują bieg innego terminu, w tym przypadku odpowiednio decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 22 września 1999 r. i powiadomienia z dnia 6 listopada 1998 r.

61 OHIM mógł zatem skutecznie dokonać doręczenia wspomnianych aktów faksem i dlatego należy ocenić moc dowodową dokonanej wysyłki pod kątem okoliczności, w jakich nastąpiło przesłanie.

62 Jeśli nawet założyć, że prawidłowe doręczenie powiadomienia z dnia 6 listopada 1998 r. i decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 22 września 1999 r. oznaczałoby, jak twierdzi skarżąca, przesłanie pocztą zgodnie z zasadą 62 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95, które bezspornie nie miało miejsca w niniejszej sprawie, należałoby i tak dokonać takiej samej analizy.

63 W tym względzie przypomnieć należy, zgodnie z zasadą 68 rozporządzenia nr 2868/95, której tytuł brzmi dokładnie: „Nieprawidłowości w [...][doręczeniu]", że w przypadku gdy dokument dotarł do adresata, a OHIM nie jest w stanie udowodnić, że został on należycie doręczony, lub jeżeli przepisy odnoszące się do jego doręczenia nie były przestrzegane, dokument uważa się za doręczony z datą ustaloną przez OHIM jako data odbioru.

64 Przepis ten odczytywany w całości należy rozumieć w ten sposób, że przyznaje on OHIM możliwość ustalenia dnia, w którym dokument dotarł do adresata, jeśli nie jest on w stanie udowodnić, że dokument został należycie doręczony adresatowi lub jeżeli przepisy odnoszące się do jego doręczenia nie były przestrzegane, a ponadto wiąże z tym dowodem skutki prawne prawidłowego doręczenia.

65 Skoro zasada 68 rozporządzenia nr 2868/95 nie ustanawia żadnych formalnych wymogów przeprowadzenia tego dowodu, należy przyznać, że można tego dokonać za pośrednictwem faksu, o ile okoliczności, w jakich nastąpiło przesłanie, nadają mu moc dowodową.

66 OHIM przedstawił podczas rozprawy różne załączniki, wśród których znajduje się pismo opatrzone datą 22 września 1999 r., którym doręczył skarżącej decyzję Wydziału Sprzeciwów nr 799/1999 z tego samego dnia i powiadomienie z dnia 6 listopada 1998 r. Do dokumentów tych dołączone są odpowiadające im raporty transmisji faksem.

67 Raport transmisji dotyczący doręczenia decyzji Wydziału Sprzeciwów nr 799/1999 z dnia 22 września 1999 r. zawiera następujące informacje:

— „0004336122221918" na linii „TELEFONO CONEXION" (połączenie telefoniczne) odpowiadającą numerowi faksu kancelarii pełnomocnika skarżącej wskazanego w formularzu zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego i poprzedzony „0" w związku z połączeniem wychodzącym z OHIM;

— „DR. LINDMAYR" na linii „ ID CONEXION " (identyfikacja połączenia), który należy do tej samej kancelarii adwokackiej co dr Secklehner, pełnomocnik skarżącej;

— „22/09 16:14" odpowiadającą dacie i godzinie połączenia;

— „9" właściwą liczbie przesłanych stron, co w rzeczywistości odpowiada ośmiu stronom decyzji Wydziału Sprzeciwów nr 799/1999 z dnia 22 września 1999 r., do których dodane jest pismo o doręczeniu z tego samego dnia;

— „RESULTADO OK" świadczącą o poprawnym wysłaniu faksu.

68 Raport transmisji dotyczący powiadomienia z dnia 6 listopada 1998 r. zawiera następujące wzmianki:

— „036122221918" na linii „TELEFONO CONEXION" (połączenie telefoniczne);

— „DR. LINDMAYR" na linii „ID CONEXION" (identyfikacja połączenia);

— „06/11 18:20" odpowiadającą dacie i godzinie połączenia;

— „11" właściwą liczbie przesłanych stron, co w rzeczywistości odpowiada treści sprzeciwu złożonego przez interwenienta z dołączonym do niego pismem OHIM z dnia 6 listopada 1998 r. informującym o sprzeciwie i rozpoczęciu biegu trzymiesięcznego terminu wyznaczonego do ewentualnego przedstawienia uwag;

— „RESULTADO OK" świadczącą o poprawnym wysłaniu faksu.

69 Jeśli chodzi o raport transmisji dotyczący doręczenia decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 22 września 1999 r., to połączenie różnych elementów wymienionych w pkt 67, o których mowa jest w decyzji Izby Odwoławczej z dnia 13 lutego 2003 r. (zob. pkt 23 i następne decyzji) pozwala przyznać mu moc dowodową wobec tego, że skarżąca nie przedstawiła w toku niniejszej instancji żadnego konkretnego zarzutu przeciwko temu raportowi w związku z zawartymi w nim informacjami.

70 W tej kwestii zaznaczyć należy, że w zakresie, w jakim zarówno skarga w sprawie T-128/03, jak i w sprawie T-380/02 zawiera ogólne odesłanie do argumentów zawartych w pismach złożonych w ramach postępowania administracyjnego, nie spełnia ona wymogów art. 44 § 1 lit. c) regulaminu Sądu i nie może zostać w związku z tym uwzględniona [wyroki Sądu z dnia 7 listopada 1997 w sprawie T-84/96 Cipeke przeciwko Komisji, Rec. str. II-2081, pkt 33 i z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie T-20/02 Interquell przeciwko OHMI — SCA Nutrition (HAPPY DOG), Rec. str. II-1001, pkt 20].

71 Jeśli chodzi o raport transmisji dotyczący powiadomienia z dnia 6 listopada 1998 r., skarżąca twierdzi, z jednej strony, że chodzi o dokument „bardzo wątpliwy", ponieważ „część poprzedzająca numer identyfikacji miejsca stała się nieczytelna z powodu ołówka".

72 W tym względzie wystarczy stwierdzić, że dokument przedstawiony przez skarżącą w załącznikach stanowi w rzeczywistości kopię oryginalnego dokumentu znajdującego się na stronie 40 akt postępowania przed OHIM, który zawiera kreskę flamastra fluorescencyjnego zwyczajnie naniesioną obok numeru „036122221918", niezamazującą żadnej wzmianki.

73 Z drugiej strony, skarżąca twierdzi, że numer kierunkowy do Austrii — państwa, w którym znajduje się kancelaria jej pełnomocnika — nie pojawia się i że niemożliwe wydaje się w tych warunkach, mimo wzmianki „OK", aby faks do niej dotarł.

74 Zauważyć należy na wstępie, że zarówno w decyzji Izby Odwoławczej z dnia 13 lutego 2003 r., jak i w odpowiedzi na skargę OHIM zaznaczono, że informacja o nazwisku jednego z adwokatów kancelarii reprezentującego skarżącą, podobnie jak numer adresata znajdujący się na raporcie transmisji, są skutkiem ustawień aparatu odbierającego faks. Zarówno w skardze, jak i podczas rozprawy, skarżąca nie przedstawiła żadnej informacji, która mogłaby podważyć twierdzenie OHIM.

75 W dalszej kolejności należy przede wszystkim wskazać, że wniosek skarżącej przywołany w pkt 73 jest sprzeczny z jej własnymi oświadczeniami złożonymi w toku niniejszej instancji.

76 W rzeczywistości odpowiadając na pytanie Sądu zmierzające do kontroli dopuszczalności skargi w sprawie T-380/02, skarżąca wyraźnie wskazała, że otrzymała od OHIM faksem z dnia 2 października 2002 r. decyzję Izby Odwoławczej z dnia 26 września 2002 r. Tymczasem numer adresata znajdujący się na raporcie transmisji faksu z dnia 2 października 2002 r., tj.: „036122221918", jest dokładnie taki sam jak numer znajdujący się na raporcie transmisji faksu z dnia 6 listopada 1998 r.

77 Ponadto dokumenty przedstawione Sądowi zawierają jeszcze cztery inne raporty transmisji ze wskazaniem wspomnianego numeru i dotyczące faksów, których otrzymania skarżąca nigdy nie zakwestionowała, tj.:

— faksu z dnia 25 października 2000 r., którym OHIM doręczył skarżącej decyzję Wydziału Sprzeciwów z tego samego dnia odrzucającą jej wniosek o przywrócenie terminu;

— faksu z dnia 21 grudnia 2000 r. składającego się z pisma z tego samego dnia od P. Geroulakosa, członka Wydziału Sprzeciwów OHIM, informującego pełnomocnika skarżącej, w odpowiedzi na jej korespondencję z dnia 28 listopada 2000 r., że wydział ten nie jest już właściwy do występowania w spornej sprawie;

— faksu z dnia 2 sierpnia 2002 r., którym OHIM doręczył pełnomocnikowi skarżącej powiadomienie sprawozdawcy pierwszej Izby Odwoławczej z tego samego dnia;

— faksu z dnia 17 października 2002 r., którym OHIM przesłał pełnomocnikowi skarżącej, tytułem informacji, powiadomienie sprawozdawcy pierwszej Izby Odwoławczej skierowane do pełnomocnika strony przeciwnej.

78 Wydaje się także, że wzmianka w raportach transmisji numeru kierunkowego Austrii nie stanowi elementu niezbędnego dla stwierdzenia, że przesłanie faksów skierowanych do pełnomocnika skarżącej nastąpiło pomyślnie.

79 Należy także podkreślić, że bezsporne jest, iż w ramach postępowania w sprawie wniosku o rejestrację wspólnotowego znaku towarowego, sprzeciwu wobec tego wniosku i odwołania od decyzji Wydziału Sprzeciwów, skarżąca dostała wiele faksów zarówno przed, jak i po otrzymaniu czterech faksów, których, jak twierdzi, nie dostała w toku tego postępowania w sprawie sprzeciwu.

80 Jeśli chodzi wreszcie o pozostałe dwa faksy, których skarżąca rzekomo nie otrzymała, tj. faksy z dnia 3 czerwca 1999 r. i z dnia 11 stycznia 2000 r. (zob. pkt 33) stwierdzić należy, że OHIM przedstawił także dwa raporty transmisji zawierające elementy nadające im moc dowodową.

81 Z powyższych rozważań wynika, że OHIM wykazał w sposób wymagany prawem w szczególności otrzymanie przez skarżącą w dniu 6 listopada 1998 r. powiadomienia z tego samego dnia o sprzeciwie i rozpoczęciu biegu terminu trzech miesięcy wyznaczonego do przedstawienia uwag oraz w dniu 22 września 1999 r. decyzji Wydziału Sprzeciwów nr 799/1999 z tego samego dnia wraz z pismem do niej dołączonym, informującym ją o możliwości odwołania się od tej decyzji w terminie dwóch miesięcy, począwszy od dnia doręczenia.

82 Wniosek ten nie może zostać obalony samymi ogólnymi rozważaniami skarżącej dotyczącymi rzekomych obserwacji wynikających z „doświadczenia", które według niej pokazuje, że raport potwierdzający wysłanie może być sporządzony przez aparat wysyłający, podczas gdy faks nie dotarł do adresata.

83 Skarżąca nie przedstawiła ponadto żadnej wskazówki pozwalającej stwierdzić, iż raporty transmisji przedstawione przez OHIM, w szczególności dotyczące faksów z dnia 6 listopada 1998 r. i z dnia 22 września 1999 r., nie mają związku z przesłanymi dokumentami. Stwierdzono natomiast powyżej, że liczba stron każdego przesłanego dokumentu odpowiada informacjom znajdującym się we wspomnianych raportach transmisji.

84 Należy wreszcie zauważyć, że skarżąca po wezwaniu jej przez Izbę Odwoławczą w dniu 2 sierpnia 2002 r. do przedstawienia informacji świadczących o niedoręczeniu powiadomienia z dnia 6 listopada 1998 r. i decyzji Wydziału Sprzeciwów nr 799/1999 z dnia 22 września 1999 r., jak to podkreśla Izba Odwoławcza w decyzji z dnia 13 lutego 2003 r., nie przedstawiła w tym przedmiocie żadnego materiału dowodowego oraz, w szczególności, nie przedstawiła, jak tego od niej żądano, kopii dzienników nadanych i odebranych przesyłek z jej faksu dotyczących spornych dni, ani nawet nie wskazała powodów, dla których nie mogła tego uczynić. Dopiero w skardze dotyczącej sprawy T-128/03 skarżąca podniosła po raz pierwszy, że faks jej pełnomocnika nie był wówczas ustawiony w sposób umożliwiający wydruk dziennych raportów.

85 W tych okolicznościach i mając na uwadze moc dowodową raportów transmisji, o których mowa powyżej w pkt 67 i 68, stwierdzić należy, po pierwsze, że doręczenie faksem powiadomienia z dnia 6 listopada 1998 r. dotyczącego wyznaczenia biegu terminu trzech miesięcy do przedstawienia uwag rzeczywiście skutkowało rozpoczęciem biegu tego terminu, którego upływ w dniu 6 lutego 1999 r. stanowi dzień rozpoczęcia terminu jednego roku do przedstawienia wniosku o przywrócenie

terminu. Przeciwnie do tezy bronionej przez skarżącą, według której termin jednego roku zaczął biec począwszy od wydania w dniu 22 września 1999 r. decyzji Wydziału Sprzeciwów, „niedotrzymany termin", w rozumieniu art. 78 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94, nie może oznaczać „odcinka czasu" bez określonego końca, który odpowiada w tym wypadku odcinkowi czasu, który upłynął aż do momentu wydania wspomnianej decyzji.

86 Skoro wniosek o przywrócenie terminu został złożony w dniu 26 czerwca 2000 r., tzn. ponad rok po upływie z dniem 6 lutego 1999 r. niedotrzymanego trzymiesięcznego terminu, to słusznie pierwsza Izba Odwoławcza oddaliła na mocy decyzji z dnia 26 września 2002 r. odwołanie wniesione przez skarżącą od decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 25 października 2000 r. odrzucającej ten wniosek z powodu niewniesienia go w terminie jednego roku przewidzianym w art. 78 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94.

87 Po drugie, uznać należy, że doręczenie faksem decyzji Wydziału Sprzeciwów nr 799/1999 z dnia 22 września 1999 r. rzeczywiście skutkowało rozpoczęciem biegu przewidzianego w art. 59 rozporządzenia nr 40/94 dwumiesięcznego terminu do wniesienia odwołania i że termin ten upłynął w dniu 22 listopada 1999 r. Tymczasem bezsporne jest, że skarżąca wniosła odwołanie i uiściła opłatę za odwołanie dopiero w dniu 26 czerwca 2000 r., tzn. z opóźnieniem.

88 Ten ostatni wniosek czyni chybionym zarzut naruszenia zasady 53 rozporządzenia nr 2868/95, podniesiony przez skarżącą na poparcie jej wniosku o uchylenie decyzji Izby Odwoławczej z dnia 13 lutego 2003 r. „lub" decyzji Izby Odwoławczej z dnia 13 marca 2003 r.

89 Bezsporne jest, że po odrzuceniu decyzją z dnia 13 lutego 2003 r. odwołania skarżącej jako spóźnionego, a zatem niedopuszczalnego, Izba Odwoławcza wydała w dniu 13 marca 2003 r. decyzję, w której nie tylko sprostowała błędne daty niektórych aktów, ale także przyjęła nową podstawę odrzucenia, tj. uiszczenie opłaty za odwołanie po upływie terminu do wniesienia odwołania, oraz w związku z tym nowe rozstrzygnięcie. Odwołanie zostało bowiem uznane za niewniesione, konsekwencją czego jest zwrot owej opłaty na podstawie zasady 49 ust. 3 rozporządzenia nr 2868/95.

90 Skarżąca podnosi, że w ten sposób Izba Odwoławcza naruszyła zasadę 53 rozporządzenia nr 2868/95, która dopuszcza jedynie sprostowania oczywistych pomyłek.

91 Pomijając okoliczność, że zasada 49 rozporządzenia nr 2868/95 przewiduje, w tym w ust. 3, „odrzucenie odwołania z powodu niedopuszczalności", zauważyć należy, że oba rozstrzygnięcia wydane kolejno po sobie przez Izbę Odwoławczą stanowią pozytywną odpowiedź dotyczącą wspólnej kwestii, w tym przypadku, czy w ramach odwołania od decyzji Wydziału Sprzeciwów nr 799/1999 z dnia 22 września 1999 r. skarżąca dokonała czynności w sposób spóźniony i to względem tego samego dwumiesięcznego terminu przewidzianego w art. 59 rozporządzenia nr 40/94.

92 W tych okolicznościach, niezależnie od tego, czy uznane zostanie, czy też nie, że Izba Odwoławcza wydała decyzję w dniu 13 marca 2003 r. z naruszeniem zasady 53 rozporządzenia nr 2868/95, to w każdym razie na skarżącej spoczywał obowiązek udowodnienia, że Izba Odwoławcza niesłusznie oceniła, iż skarżąca, w terminie przewidzianym w art. 59 rozporządzenia nr 40/94, nie wniosła odwołania ani nie uiściła opłaty za to odwołanie. Skarżąca nie przeprowadziła takiego dowodu, jak już stwierdzono powyżej w pkt od 53 do 87.

93 Na poparcie żądania stwierdzenia nieważności decyzji Izby Odwoławczej z dnia 13 lutego 2003 r. lub decyzji Izby Odwoławczej z dnia 13 marca 2003 r. skarżąca podnosi ponadto zarzut naruszenia prawa do obrony, ponieważ do dnia wniesienia niniejszej skargi nie uzyskała jeszcze dostępu do akt postępowania w sprawie sprzeciwu, o który wniosła już w dniu 26 czerwca 2000 r., a następnie w dniu 12 lipca 2002 r.

94 W tym względzie przypomnieć należy, że przestrzeganie prawa do obrony stanowi ogólną zasadę prawa wspólnotowego, na mocy której adresatom decyzji władz publicznych, które wpływają w istotny sposób na ich interesy, powinno się umożliwić należyte przedstawienie ich stanowiska [wyroki Sądu z dnia 16 lutego 2000 r. w sprawie T-122/99 Procter & Gamble przeciwko OHIM (Kształt mydła), Rec. str. II-265, pkt 42 i z dnia 27 lutego 2002 r. w sprawie T-34/00 Eurocool Logistik przeciwko OHIM (EUROCOOL), Rec. str. II-683, pkt 21 oraz w sprawie T-79/00 Rewe-Zentral przeciwko OHIM (LITE), Rec. str. II-705, pkt 14].

95 Zasadzie ochrony prawa do obrony jest ponadto poświęcony art. 73 rozporządzenia nr 40/94, według którego decyzje OHIM opierają się wyłącznie na podstawach, co do których strony zainteresowane miały możliwość przedstawiania swojego stanowiska (por. ww. wyroki w sprawie Kształt mydła, pkt 40; w sprawie EUROCOOL, pkt 20 oraz w sprawie LITE, pkt 13). Przepis ten dotyczy zarówno podstaw faktycznych, prawnych, jaki i materiału dowodowego [wyrok Sądu z dnia 3 grudnia 2003 r. w sprawie T-16/02 Audi przeciwko OHIM (TDI), Rec. str. II-5167, pkt 71].

96 W niniejszym przypadku stwierdzić należy, że w dniu 2 sierpnia 2002 r. OHIM przesłał skarżącej poprawne raporty transmisji, pochodzące z faksu, powiadomienia z dnia 6 listopada 1998 r. o sprzeciwie i przede wszystkim o decyzji Wydziału Sprzeciwów nr 799/1999 z dnia 22 września 1999 r. oraz wezwał skarżącą do przedstawienia uwag w przedmiocie tych dokumentów, co ta uczyniła pismem z dnia 2 października 2002 r.

97 Bezsporne jest także, że skarżąca dowiedziała się o okoliczności faktycznej, która stanowi podstawę decyzji OHIM z dnia 13 lutego i 13 marca 2003 r., należycie przedstawiła w tej kwestii swoje stanowisko oraz że wobec tego nie może skutecznie powoływać się na naruszenie prawa do obrony. W tym świetle pozbawiony znaczenia dla sprawy jest fakt, że skarżąca otrzymała w dniu 4 lipca 2003 r., a więc po wniesieniu skargi w sprawie T-128/03, inne dokumenty składające się na akta postępowania w sprawie sprzeciwu, zwłaszcza faksy z dnia 3 czerwca 1999 r. oraz z dnia 11 stycznia 2000 r., których, jak twierdzi, nie dostała w dniu w nich wskazanym.

98 Zaznaczyć należy wreszcie, że skarżąca powołuje się na okoliczność, że w decyzji z dnia 25 października 2000 r. Wydział Sprzeciwów nie orzekł w przedmiocie wniosku o przywrócenie terminu w zakresie dotyczącym niedotrzymania terminu do wniesienia odwołania od decyzji tego wydziału z dnia 22 września 1999 r. i że nadal oczekuje ona decyzji w tym przedmiocie.

99 Wydaje się w rzeczywistości, że Wydział Sprzeciwów uznał się za niewłaściwy na podstawie art. 78 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 do rozpoznania tej części wniosku o przywrócenie terminu, oceniając, że jedynie izby odwoławcze mogą go rozpatrzyć.

100 Z akt sprawy wynika, że skarżąca nie sprzeciwiła się temu rozstrzygnięciu. Zwróciła się zatem do OHIM, pismem z dnia 22 listopada 2000 r., o wydanie decyzji przez Izbę Odwoławczą w przedmiocie wniosku o przywrócenie terminu, w zakresie dotyczącym niedotrzymania terminu do wniesienia odwołania od decyzji Wydziału

Sprzeciwów z dnia 22 września 1999 r. Ponadto streszczenie argumentacji skarżącej znajdujące się w decyzji Izby Odwoławczej z dnia 26 września 2002 r., orzekającej w przedmiocie odwołania wniesionego przez skarżącą od decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 25 października 2000 r., nie zawiera żadnej wzmianki na ten temat.

101 W związku z tym należy zatem stwierdzić, że opisana powyżej w pkt 98 sytuacja nie odpowiada przedmiotowi sporu w sprawie T-128/03 i że samo przytoczenie jej przez skarżącą, bez dodatkowych jasnych i dokładnych wskazówek dotyczących rzekomego naruszenia jakiegokolwiek przepisu rozporządzenia nr 40/94 lub rozporządzenia nr 2868/95, nie może być uważane za podstawę stwierdzenia nieważności decyzji zarówno w sprawie T-128/03, jak i T-380/02.

102 Ze wszystkich powyższych rozważań wynika, że skargi wniesione przez skarżącą należy w całości oddalić.

W przedmiocie kosztów

103 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami poniesionymi przez OHIM zgodnie z jego żądaniem. Natomiast interwenient pokrywa koszty własne, ponieważ w odpowiedzi na skargę nie przedstawił żądań dotyczących kosztów.

Z powyższych względów

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI (piąta izba)

orzeka, co następuje:

1) **Skargi zostają oddalone.**

2) **Skarżąca zostaje obciążona kosztami własnymi oraz kosztami poniesionymi przez OHIM Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM).**

3) **Chipita International SA pokrywa koszty własne.**

Vilaras Martins Ribeiro Jürimäe

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 19 kwietnia 2005 r.

Sekretarz Prezes

H. Jung M. Vilaras